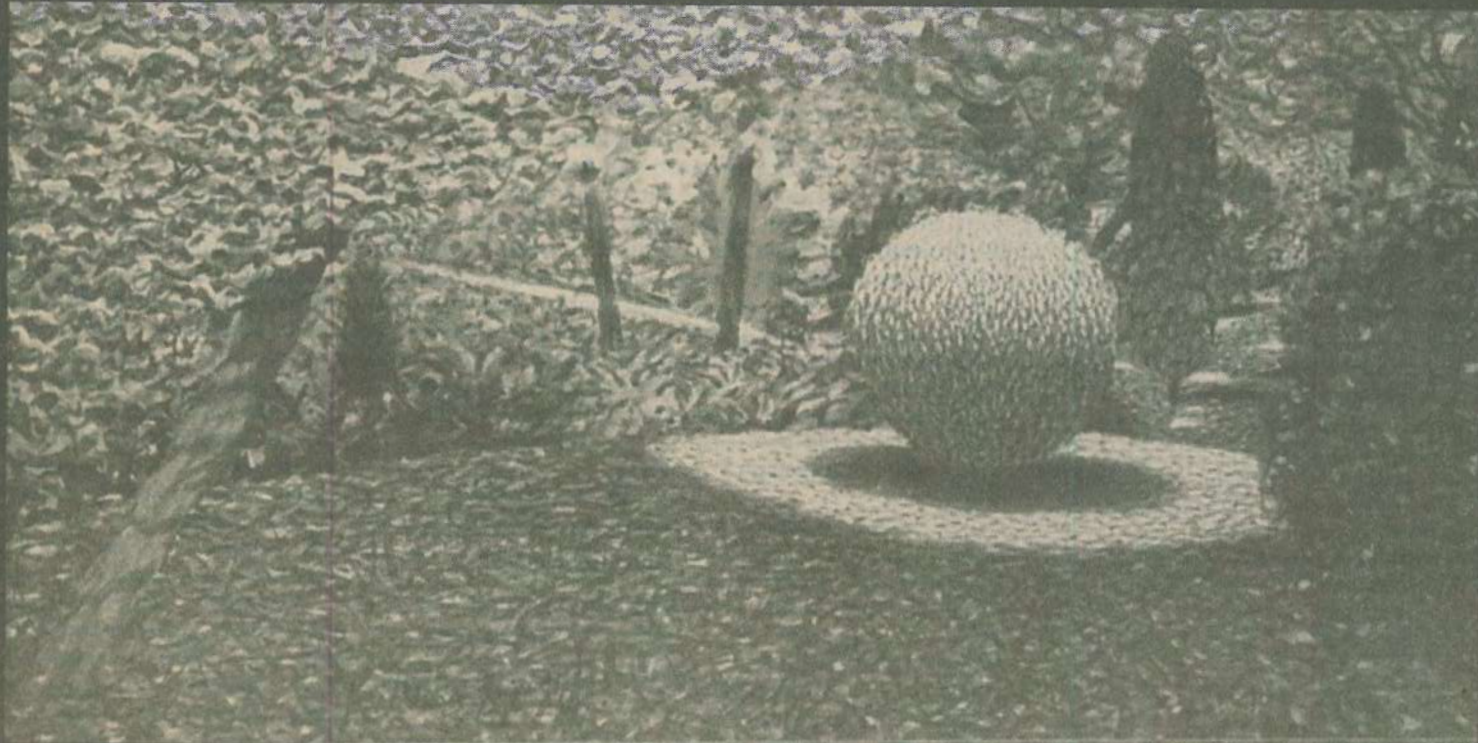

LMM

CENA - 20 SANTĪMU

LITERATŪRA. MĀKSLA. MĒS.

Ja jums nav izdevies kioskā iegādāties LMM, zvaniet pa tālruniem 463100, 465721

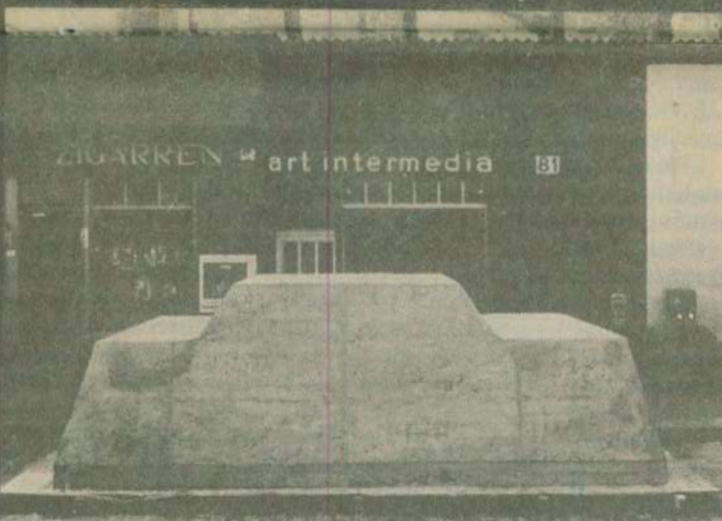
Ilze Avotiņa *Atnākšana.*

Izstāžu apskats. 3. lpp.

Kas tas ir – modernā māksla Latvijā?

Marčello Mastrojāni
intervijā LMM

«Mums te tagad arī ir liels haoss.»

Lasiet diskusiju 14. lpp.

Pokaiņu mežā – īstenība un izdomājumi

Lasiet 16. lpp.

Lasiet 8. un 9. lpp.

Prihvatizācijas otrais posms. Kaislības ap Zinību biedrības namu.

2. lpp.

«Latviešiem un norvēģiem ir gandrīz vienāda humora izjūta.»

Norvēģijas vēstnieks
Viņa ekselence
Knuts Torasens
5. lpp.

Māras Svīres jaunākais stāsts

6. un 7. lpp.

Ziņas no radošajām savienībām

13. lpp.

Silva Operā Terēza Rakēna Dailē

Recenzijas
15. lpp.

Jaunnedēļ

Regīna Ezera
Šis plēsoņa – vārdā «kino»

Marcelllo Mastrojāni un Sofija Lorēna.

Šī lieta man galīgi nepatīk

MARCELLLO MASTROJĀNI
intervijā **LOLITAI**
TIMOFEJEVAI,
īpaši **LMM**

Marcelllo Mastrojāni atgriezās uz teātra skatuves 1995.gada beigās Venēcijā pēc astoņu gadu prombūtnes. Gandrīz tūlīt slimības dēļ viņam nācās skatuves gaitas pārtraukt. Divus mēnešus ārstējies Parīzes klīnikā, viņš debiteja Boloņas teātri «Arena del Sole», kur viņa grimētavā divas stundas pirms izrādes sākuma notika mūsu saruna.

Teātra aizkulisēs manā klātbūtnē kāda jauna ārste, izsaukta gadījumam, ja Mastrojāni paliek slikti, uzklusēja teātra direktoru. Tas pusbalsi viņai stāstīja, ka nepieciešamā informācija viņai tiks sniegta tikai krīzes situācijā, jo Mastrojāni nevēloties izpaust savas slimības niansas.

– Pat ja jūs neuzdosit mulķīgus jautājumus – ko tādu īpašu var pajautāt aktierim?

– **Jūsu attieksme pret citām mākslas izpausmēm. Vai jūs sekojat, piemēram, glezniecībai? Vai jums ir mājās kādas gleznas?**

– Teikšu, kā ir – es milu tikai savu aktiera profesiju. Neeju uz muzejiem, neēju uz kino, neēju arī uz teātriem. Varbūt tā ir mana aprobežotība. Es laikam neesmu garīgi bagāts, lai gan starp maniem radniekiem ir ievērojami tēlnieki un gleznotāji.

– **Jā, jūs esat onkulis Umberto Mastrojāni ir ievērojams tēlnieks.**

– Nu, es nezinu... Es arī mūziku nekad tā īpaši neesmu baudījis. Varbūt jaunībā... Tādas dziesmes... Man mūsdienu dziesmes nepatīk, īpaši tās, kuras dzied Sanremo festivālā. Varbūt mani nekas īpaši nesaista tāpēc, ka esmu ļoti daudz strādājis. Esmu spēlējis 160 filmās. Tas nozīmē, ka neesmu ne minūti apstājies. Spēlēt lomu – tas ir vienīgais, kas mani ir savilņojis, ļauj just sevi dzīvību. Viss pārējais... varu paskatīties glezniņu, varu palasīt romānu, bet īpašas slāpes pēc lasīšanas nejutu.

– **Vai ir kāda sieviete,**

– **Vai jūs kādreiz skatīties savas filmas?**

– Nē, manas filmas mani interesē vismazāk. Jo uzņemta filma ir kā izdzīvota mīlestība. Man nav raksturīga šī paštiksmināšanās – pētīt sevi ekrānā. Uzņemta filma ir vēsture. Mēs, aktieri, vienmēr meklējam jaunu mīlestību.

– **Jums ir bagāta biogrāfija, esat pārdzīvojis lielas emocijas, guvis lielas baudas, jūs apkampienos ir dusējušas kinopasaules skaistākās sievietes. Kas tad vēl jūs, nerunājot par darbu, var pārsteigt?**

– Hmm... Manas meitas. Tās ir divas manas lielās mīlestības. Bērni galu galā daudz no mums neprasa. Viņi ir pietiekami iecietīgi un cēlsirdīgi, lai saprastu manu aizņemtbu. Tāpēc – meitas man ir ļoti jaukas «mīļākās», ar kurām es nekad nestrīdos.

– **Runā, ka jūs pēc dabas esat slinks. Tāpēc sievietes biežāk esot iekarojušas jūs, nevis otrādi.**

– Nu, nē... Varbūt filmās, bet dzīvē ir bijis citādāk.

Es atzīstos, ka mīlestību vairāk esmu saņēmis, nekā devis. Mēs, aktieri, pastāvīgi būdami uzmanības centrā, taču esam ļoti izlutināti. Neesam spējīgi atbildēt ar līdzvērtīgu mīlestību. Tāpēc es pāris reizi gandrīz esmu ticis nomaitāts!

– **Vai ir kāda sieviete,**

– **kurai jūs dzīvē ir īpaša nozīme?**

– Tādas nav.

– **Nav?**

– Gribētos teikt – māte, bet pēc tam runās, ka itālieši ir memmesdēliņi.

– **Tā arī ir.**

– Un tomēr es atceros savu māti ar sajūsmu un mīlestību. Viņa bija vienkārša sieviete, ļoti daudz strādāja. Viņa man atdeva savu mīlestību, neko neprasot pretī. Bet es negribētu, lai par mani domā kā par klasisku itā-

liešu mātes dēliņu. Es nekad neesmu slēpies mammas brunčos. Tagad nožēloju, ka netiku viņu vairāk lutinājis, vairāk iepriecinājis. Vienmēr bija kādi darbi, kurus uzskatīju par bezgala svarīgiem. Kaut vai reizi uz restorānu varēju aizvest. Jā, es biju egoists.

– **Vai jūs esat meklējis māti sievietēs?**

– Jā, kaut kādā mērā katrs vīrietis meklē sievietē māti. Jo sieviete ir stiprāka par vīrieti. Vīrietis savā ziņā ir infantilāks par sievieti. Īpaši aktieri. Kā gan es varētu būt aktieris, ja nebūtu mazliet bērnišķīgs. Vai varat iedomāties, ka zobārsts vai inženieris, būdams solidā vecumā, ietu virsū sievietei ar vārdiem: «Es jūs milu! Es jūs milu!» Bet aktieris to var, jo viņš vienmēr ir un paliek bērns. Teātris

jau ir spēle un būtība bērnišķīga spēle.

– **Vai jūs veiksmīgā karjera ir likteņa nosacīta?**

– Nu, nē. Man ir nācies diktēt daudz strādāt, lai kaut ko sasniegtu. Vienpadsmit gadu vecumā sāku deklamēt baznīcā. Baznīcās parasti bija maziņš teātris.

Romas universitātē, kur studēju arhitektūru, biju studentu grupā, kas interesējās par teātri. Tieši tur mani ievēroja, un es nokļuvu

Kadrs no filmas *Nakts*.

– **Uzņemta filma ir kā izdzīvota mīlestība.**

– Droši vien tur pie jums ir briesmīgi auksts. Jūs zeme izraisa mani ziņkārī. Žēl, ka es tur nekad neesmu bijis. Itāliešiem Baltijas valstis ir kaut kas eksotisks. Droši vien tur dzīvo savādāk, dzīvo citu dzīvi. Mēs te esam slinki. Varbūt to klimats nosaka. Saule rosina izlaisties uz akmens kā ķirzakai un gulēt visu dienu. Es domāju, ka ziemeļu tautas ir produktīvākas.

– **Tā isti nav. Slinki cilvēki ir visur. Valstis, kuras deformēja padomju iekārta, var runāt par deformācijām cilvēku mentalitātē, par šķēršļiem cilvēka uzņēmībai un aktivitā-**

– **Protams, tā ir liela drāma, kas atstāja dziļas pēdas, bet es ceru, ka tomēr neizmainīja cilvēku mentalitāti. Ar laiku viss nostāsies savās vietās. Mums te tagad arī ir liels haoss.**

– **Vai es varu uzdot jums briesmīgu jautājumu? Vai par nāvi bieži domājat?**

– Jā. Šī lieta man galīgi nepatīk.

– **Bail?**

– Protams. Kā tēlam, kuru patlaban spēlēju teātrī. Bail, jo es nezinu, ko nāve nozīmē. Bail, jo es vēlētos dzīvot tik, cik gribu.

– **Un tomēr – ja reiz jāmirst, tad kā? Vai uz skatuves?**

– Nē, tas būtu pārāk teatrali. Aizmigt savā gultā un vairs nepamosties. Lai tu nepaspētu saprast, ka mirsti. Es pa laikam saku tam sirnbārdim tur augšā – liec taču mani mierā. Man gribētos, lai bridī, kad negribu vairs dzīvot, varu sevi vienkārši izslēgt un pazust tumšā. Bet nē, redz! Ir jāmirst. Cilvēkiem uz pasaules ir jāmainās, jāatjaunojas. Tas ir dabas likums. Bet es ļoti turos pie dzīves. Man patīk cilvēki, mani draugi, daba. Neesmu reliģiozs, mana reliģija ir šāda: mili dzīvi!

– **Labi, netērēšu vairs jūsu laiku. Paldies.**

– Nu ja, man drīz jāiet uz skatuves. Zināt, es jums piešķiru privilēģijas. Es te žurnālistus iekša nelaižu. ●

© Lolita Timofejeva